

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda

årg. 28 nr 2 feb. 2017

Europa förblindat av geopolitiken

Mellan stormakterna USA, Kina, Ryssland och Japan knyts det nu helt nya allianser grundade på ömsesidig nytta, vilka potentiellt etablerar en högre förnufts nivå och faktiskt kan komma att inleda en ny era i historien. Men i Europa har man inte märkt det än, åtminstone inte bland nykonservativa och nyliberaler eller det mesta av vänstern och allra minst bland de gröna; de är alla på olika sätt så upptagna med att hyperventilera över Trumps valseger att de är som bedövade inför de stora förändringar som sker på den politiska världsarenan. De förstår sig inte på världen längre.

Efter ett brev från Trump till Xi Jinping och sedan ett telefonsamtal, som Vita huset beskrev som ”ingående” och ”extremt hjärtligt” och där Trump bekräftade politiken ”ett Kina”, utvecklar sig mellan USA och Kina ett perspektiv om konstruktivt samarbete. Med Trumpadministrationen finns faktiskt en chans att USA tackar ja till Kinas erbjudande om en ”ny sorts relation mellan stormakterna”, som hans sinofobe föregångare Obama avsiktligt nonchalerade. Denna nya relationsmodell bygger på ett absolut erkännande av suveräniteten, respekt för olika sociala och politiska system, icke-inblandning i inre angelägenheter och samarbete i det ömsesidiga intresset. Det behöver alltså inte råda någon konflikt mellan Trumps ”America First” och Xis ”kinesiska dröm”!

Att Japans premiärminister Shinzo Abe besökte USA, och hade med sig bla ett investeringspaket som kan skapa 700 000 jobb på infrastrukturområdet, behöver inte alls stå i motsättning till de förbättrade amerikansk-kinesiska relationerna.

Även Trumps besked att han vill bygga relationerna mellan USA och Ryssland på ett gott samarbete fick ett positivt gensvar från rysk sida. I en intervju i Izvestija uttryckte utrikesminister Lavrov sin tillförsikt att utvecklingen av konstruktiva relationer till gagn för bägge parter kommer att visa sig vara till stor nytta för både den ryska och den amerikanska befolkningen, och dessutom inverka positivt på hela världen.

Enorma möjligheter som öppnar sig för Europa i ett samarbete med USA, Ryssland, Kina, Japan och många andra länder, i synnerhet i den ekonomiska uppbyggnaden av Sydvästasien och Afrika. Sverige har en fantastisk chans att formulera en utrikespolitik som både ligger i landets absoluta egenintresse och överensstämmer med det som Xi kallar ”en ödesgemenskap för mänsklighetens framtid”. Svenskt knowhow behövs för att bygga upp världen, och medverkan i de nya sidenvägsprojekten och i ett internationellt forskningssamarbete skulle också kraftigt förbättra sysselsättningsbilden här. Det vill säga, bort från låga löner och improduktiva jobb, till högkvalificerade och produktiva arbetsplatser och därmed en högre levnadsstandard för alla.

Eftersom hyperventilation innebär att man andas in och ut för mycket borde alla som skyller klimatförändringarna på koldioxidutsläppen försöka lugna ned sig och titta på Trump, Kina och Ryssland utan sina geopolitiska glasögon.

Genombrott i USA: Motion om Glass-Steagall lagd i kongressen

Onsdagen den 1 februari var en märkesdag i det viktiga arbetet för att få till stånd en riktig bankreform och sätta fart på den amerikanska ekonomin igen. Vid en presskonferens på Kapitolium tillkännagav den Demokratiska kongressledamoten Marcy Kaptur att hon lagt en motion om att återinföra bankdelningslagen Glass-Steagall, med stöd av 32 andra kongressmän. Tre av dem var också med på presskonferensen: Republikanen Walter Jones och Demokraterna Tim Ryan och Tulsi Gabbard.

Nästan samtidigt i Washington, på en presskonferens i Vita huset med Donald Trumps presstalesman Sean Spicer, ställde EIR:s korrespondent William Jones frågan om den nyutträdde presidenten fortfarande är för ett återinförande av bankdelningslagen Glass-Steagall, som han sa att han var under sin valkampanj, med tanke på att hans nye finansminister Steven Mnuchin har sagt att han är emot att Glass-Steagall återinförs ”i befintligt skick”. Spicers svar var till en början tvetydigt, men sedan slog han fast att ”presidentens hållning är oförändrad”.

Dessvärre passade Republikanerna i senatens finansutskott samma dag på att kupa igenom ett godkännande av Mnuchin – en fd Goldman Sachs-bankir och långvarig medarbetare till George Soros – när ingen av de Demokratiska ledamöterna var närvarande. Det återstår alltså att se om Donald Trump kommer att stå fast vid sitt vallöfte, och ta konfrontationen med Wall Street när han gör det. Mnuchin godkändes av senaten den 13 februari med siffrorna 53-47, med samtliga republikaner och en demokrat för.

Veckorna innan detta hände hade LaRouchePAC och andra organisationer, bla ”Our Revolution” i Ohio och Public Citizen, mobiliserat för fullt ute i delstaterna. Bara under årets första månad har motioner lagts i sju delstatsförsamlingar till stöd för Glass-Steagall, i fyra fall till stöd för samtliga fyra av Lyndon LaRouches ”fyra lagar” (Glass-Steagall, inrättande av en nationalbank, statlig kreditgivning till infrastruktur samt finansiering av avancerad teknik som rymdforskning och fusionsenergi). LaRouchePAC leder också kampanjen mot finansminister Mnuchin och Wall Streets övriga tentakler i administrationen.

På Wall Street börjar oron sprida sig. Jamie Dimon, VD på storbanken JPMorganChase, begav sig till Washington den 3 februari tillsammans med andra finansiella höjdare, och Gary Cohn, tidigare VD på Goldman Sachs, nu rådgivare till presidenten, gick ut i media och förkunnade att Trump kommer att genomföra en omfattande avreglering av finansmarknaderna. Och även om många Wall Street-kramare i medierna välkomnade de två exekutiva order som Trump undertecknade den 3 februari, så innehåller de egentligen bara att hans medarbetare har 120 dagar på sig att lägga fram ett förslag om hur regleringarna ska ändras.

Frontlinjen börjar alltså klarna. Det var viktigt att kongressledamoten Marcy Kaptur sa på sin presskonferens att ”vi är tvungna att jobba ihop med honom [Trump] för att skapa” en ny Glass-Steagall-lag. Det är en förnuftig uppmaning till att gripa sig an angelägna sakfrågor på ett sätt som gagnar det amerikanska folket, i stället för att ställa sig bakom George Soros, Barack Obama, de neokonservativa m.fl. i deras försök att starta en ”färgrevolution” i Washington.

Under hotet om en ny finanskris växer stödet för Glass-Steagall. Presskonferensen på Kapitolium den 1 februari för att tillkännage motionen The Return to Prudent Banking Act (HR 790) öppnades av kongressledamoten Marcy Kaptur, Demokrat från Ohio, som har lagt in liknande motioner 2011, 2013 och 2015. Hon började med att framhålla att under de nio år som gått sedan finanskrisen 2008 har Wall Street-bankerna

tjänat massvis med pengar, medan miljontals amerikaner har ”gått omkull ekonomiskt”. Det gäller särskilt de forna industri-delstaterna i den amerikanska mellanvästern, som hon kommer från.

För femton år sedan, förklarade hon, utgjorde de sex största bankernas tillgångar ca 17 procent av USA:s BNP. ”Idag har de 10.100 miljarder dollar i tillgångar, mer än hälften av vår BNP. Detta är för mycket makt samlad på för få händer.” Det är dags att kongressen säkerställer att ”dessa krascher i vårt banksystem aldrig upprepas.”

Kaptur följdes av Republikanen Walter Jones från North Carolina, som också har varit med och lagt Glass-Steagall-motioner vid flera tidigare tillfällen. Han konstaterade att det han ångrade mest under sin tid som kongressledamot var att han hade röstat för (1) att tillåta Irakkriget och (2) att avskaffa Glass-Steagall. Därför kommer han att aktivt värva stöd för den nya motionen. ”Så fort det blir lite bättre ordning i Vita huset tänker jag kontakta hans [Trump] rådgivare i näringslivsfrågor och påminna dem om det ställningstagande som han och mitt parti har gjort i frågan om att återinföra den här Glass-Steagall-lagen.”

Tulsi Gabbard, Demokrat från Hawaii, betonade att ”detta är inte en partiskiljande fråga. Detta är en fråga som är viktig för det amerikanska folket, och det är därför som den här viktiga lagstiftningen stöds av ledamöter från båda partierna. Jag har förespråkade ett återinförande av Glass-Steagall-lagen länge...” (Tulsi Gabbard, som tjänstgjorde i den amerikanska armén i Irak, är också en frispråkig motståndare till de senaste årens krig och regimskiftesoperationer. Helt nyligen reste hon till Syrien för att själv bilda sig en uppfattning om situationen där, och fick ett oplanerat möte med president Assad.)

Demokraten Tim Ryan, också han från Ohio, kallade Glass-Steagall-lagens upphävande 1999 för ”arvsyndens bakom nedgången i vår ekonomi som lett till att hela bostadsområden har knäckts totalt i mitt kongressdistrikt och tvärs över hela delstaten och landet.” Den nya motionen borde, sa han, bidra till att ”återinföra någon form av förnuft i vårt banksystem”. Ryan var en av de kongressmän som utmanade minoritetsledaren Nancy Pelosi om platsen som den ledande Demokraten i representanthuset, efter Demokraternas stora förluster i valet 2016.

Trump's nya finansminister konfronterades med krav på bankdelning

Den amerikanska demokratiska senatorm Maria Cantwell höll tal i senaten om vad som krävs av en ny finansminister och hon sa att en av de viktigaste åtgärderna för att öka krediterna till mindre och medelstora företag är att återinföra den amerikanska bankdelningslagen Glass-Steagall. Det är anledningen till varför hon kraftfullt protesterade mot utnämningen av Goldman-Sachs/Soros-mannen Steven Mnuchin till att bli Trumps nya finansminister.

Cantwell sa:

- 1) Han är motståndare till Glass-Steagall,
- 2) Han vill avreglera den lilla reglering som infördes av Obama i Dodd-Franks Volcker rule,
- 3) Han är känd för att ha vräkt tusentals människor från sina hem enbart för sin vinnings skull och
- 4) Han har plundrat sin banks pensionsfond vilket inte bådargott för USA:s pensionärer när han som finansminister skall kompensera pensionärerna för finanskrisens förluster som motsvarar de enorma summor Wall Street fick i stödpengar under finanskrisen.

12 bankdelningsmotioner i Italiens parlament

I Italiens heta strid med EU-kommissionen, ECB och Trojkan om landets banker är inte enbart bankdelningen en av bollarna i luften, även en italiensk Brexit diskuteras, liksom att vända sig till både Ryssland och den nya amerikanska regeringen för att finna utvägar där landets självständighet och tillgångar kan försvaras.

Den livliga italienska debatten om bankdelning har fått partier både till höger och vänster att kräva bankdelning. I det italienska parlamentet finns 12 motioner enbart i deputeradekammaren. Av dessa 12 motionerna kräver de flesta en fullständig separering av affärsbanker från investmentbanker i likhet med den gamla amerikanska banklagen Glass-Steagall, men några är fusk-motioner som bara kräver en halvgången uppdelning liknande den amerikanska banklagen Dodd-Franks Volcker rule.

Dessa motioner är på väg att behandlas i bankutskottet sedan partiledaren Giorgia Meloni för det lilla partiet Fratelli d'Italia (FdI) begärt att frågan nu skall behandlas. Små partier har rätt att begära att en fråga skall behandlas och Meloni valde just bankdelningsfrågan. Samtidigt lade Femstjärnerörelsen (M5S) finanspolitiska talesperson Alessio Villarosa fram i en motion om bankdelning trots att partiet redan hade en innan. Alla dessa motioner kan därför nu komma upp i bankutskottet och eventuellt blir det också särskilda utfrågningar. Utskottet kan därefter bestämma om frågan skall gå vidare till hela kammaren för beslut.

I den italienska senaten har de olika partierna också liknande motioner om bankdelning. I senatens finansutskott var frågan uppe som följd-motioner på en beslut från den italienska regeringen att upprätta ett skyddsnet på 20 miljarder euro för italienska nödlidande banker. Följd-motioner för bankdelning från tre partier (Lega Nord, M5S och SEL - Vänster, Ekologi och Frihet) avvisades av utskottet för att det sades inte ha med frågan att göra. Däremot ansåg utskottet att ett anslag på 97 miljoner euro till Golf Ryder Cup fick tas med som en följd-motion i kammaren. Detta var så löjeväckande att senatens talman Pietro Grasso tog bort golf-motionen från utskottsförslaget när den kom till kammaren. Legasenatorn Candiani tackade talmannen för detta men insisterade på att "bankdelning borde ha diskuterats av finansutskottet eftersom motioner har lagts fram i utskottet i åratal ... och en sådan åtgärd skulle verkligen skydda spararna från spekulation."

Bankdelningsfrågan är mycket het eftersom den i Italien direkt kopplas till förhandlingarna med EU om de italienska bankerna. Premärministern har i ett uttalande låtit förstå att en italiensk bankdelning inte är tillåten av EU, så den ses som del av förhandlingsspelet med EU.

Många i Italien uppfattar att EU kommissionen hotar landets hela banksystem med konkurs genom en nedvärdering av de italienska statsobligationerna. Om just detta skrev europaparlamentsledamoten Marco Zanni och förre statssekreteraren i försvarsministeriet Guido Crosetto (nu chef för flyg- och försvarsindustriföreningen) i en artikel den 12 februari i dagstidningen Libero. De pekar på att den Europeiska bankmyndigheten (EBA) har rätt att ändra bankernas tillåtna exponering mot statsskulder.

Om italienska statsskuldens betyg sätts under A är de italienska bankerna inte berättigade att räkna in dem i sitt kapital. Det skulle betyda att bankerna antingen måste skaffa nytt kapital motsvarande sitt innehav av 400 miljarder euro i italienska statsskuldspapper, eller sälja av dessa papper (vilket få dessa värden att kollapsa).

De båda författarna fördömer den avveckling av den nationella suveräniteten över statsskulden som skett och säger att

denna "självständighet för ECB" kommer att "förstöra finanssystemet" och "leda till att man slutligen lägger beslag på allting ... genom att skicka in en förvaltare och Trojkan", dvs att Italien förlorar sina tillgångar till dem EU-kommissionen gynnar. De anser att varken den italienska regeringen, parlamentet eller de italienska Europaparlamentarikerna har reagerat tillräckligt inför denna fara.

Förhållandet till EU är mycket känsligt eftersom EU-kommissionen för tillfället kräver en korrigerande av den italienska statsbudgeten på minus 3,4 miljarder euro, samtidigt som EU-kommissionen inte vill tillåta den italienska regeringen att göra ett undantag från budgettätstramningen för att kunna hjälpa vinterns jordbävningsoffer.

Ovanpå detta kommer en alldeles ny skandal avslöjad av veckotidskriften L'Espresso om att regeringen har 150 miljarder i derivatkontrakt som inte parlamentet hade fått kännedom om. Vid slutet av 2015 visade dessa derivatkontrakt på en förlust på 36 miljarder euro. Många av dessa kontrakt ingicks när Mario Draghi var generaldirektör för italienska finansdepartementet och nu är han chef för ECB.

Dessa derivatkontrakt inkluderar en klausul som ger säljaren rätt att ensidigt stänga kontraktet. Denna klausul användes av Morgan Stanley för att 2012 tvinga regeringen Monti att stänga kontrakt och omedelbart betala 3,1 miljarder euro. Den italienska staten har åtminstone slagit tillbaka mot Morgan Stanley för detta genom att den italienska Kontodomstolen förra året dömde att detta var ett bedrägeri som bestraffades med böter på 3,8 miljarder euro.

I denna strid med EU-kommissionen, ECB och Trojkan är inte enbart bankdelningen en av bollarna i luften, även en italiensk Brexit diskuteras, liksom att vända sig till både Ryssland och den nya amerikanska regeringen för att finna utvägar där landets självständighet och tillgångar kan försvaras.

Trycket mot Soros växer i Europa

Den 24 januari publicerade det holländska finansministeriet en läckt information om George Soros operationer mot den holländska ING-banken. Läckan sa att Soros år 2012 i stor stil spekulerat mot banken med blankningar. Redan samma dag försvann informationen från finansministeriets hemsida efter att först ha skapat stormvägor bland internationella spekulanter.

Var läckan en falsk information, eller låg det något mer bakom den? Soros metod att spekulera med hjälp av blankningar och hans samarbete med hedge funds mot europeiska finansinstitutioner och centralbanker är väl kända.

I Makedonien startades den 16 januari undersökningar mot Soros inblandning i politiska grupper och två NGOs som länge varit verksamma på Balkan: Open Society och Otpor. Detta skrev den makedonska tidningen Republika. Makedoniens omstridde premiärminister Nikola Gruevski har krävt att hans land ska göras sig av med Soros inflytande. På sin Facebook-sida har Gruevski publicerat namnen på prominenta kritiker mot hans regering som enligt Gruevski betalas av Soros.

Kort dessförinnan sa Ungerns premiärminister Viktor Orban att hans regering kommer att använda "alla tillgängliga möjligheter" för att neutralisera och upplösa de NGOs som Soros finansierar i Ungern.

Även i Serbien och Rumänien pågår upprepningsförsök mot Soros: Centret för Euro-atlantiska studier i Belgrad har fler än en gång angripits av den regeringsvänliga TV-sändningen Pink för att vara "Soros privatarmé" och "anti-serbisk". Gatustrider har utkämpats mellan regeringsvänliga ungdomar

och den till Soros kopplade YIHR-ungdomsorganisationen. I Rumänien anklagar regeringen Soros för att ha pumpat in hundratals miljoner dollar i NGO-nätverk som enligt regeringskoalitionen mellan socialdemokraterna (PSD) och den liberaldemokratiska alliansen (ALDE) är "anti-rumänska".

Cheminade: Frankrike måste lämna Nato

I en intervju i London Times sade USA:s blivande president Donald Trump att Nato är en "förlegad" institution. Den 17 januari bad den engelskspråkiga utgåvan av Sputnik om partiledare för EAP:s franska systerparti, Jacques Cheminades syn på saken. Cheminade driver en intensiv kampanj för att bli nominerade som presidentkandidat.

Sputnik frågade Cheminade om Europa borde inrätta en egen EU-armé för att kunna bli mer oberoende av USA. Cheminade svarade: "Under president Charles de Gaulle organiserade Frankrike sitt eget försvar. Britterna har en egen armé men den styrs av en angloamerikansk ledning. Därför har Frankrike förutsättningar för att kunna föra en oberoende utrikespolitik, utanför Nato och grundad på mänsklighetens intresse."

På frågan om Nato skulle kunna ha besegrat den internationella terrorismen om den verkligen skulle ha viljat, svarade Cheminade: "Den avgörande frågan är inte att Nato missade att förutsäga den aktuella terrorfaran, utan att några av dess medlemmar inte ville se den. Andra allierade, tex Qatar och Saudiarabien, stödde och finansierade jihadismen inte bara i Mellanöstern utan även tex i Tjetjenien."

I sitt valprogram kräver Cheminade att Frankrike ska lämna Nato och att alla regimskiftesoperationer i världen måste upphöra.

500 folkvalda representanter, de flesta borgmästare, har nu givit sitt stöd till Cheminade, vilket är det som behövs för en kandidatur! Den 16 mars är slutdatum för namninsamlingen. Den 8 januari skrev Le Figaro att Cheminade "är en av småkandidaterna som man måste ta på allver" eftersom han 1995 och 2012 lyckades samla in de 500 nödvändiga underskrifterna.

Rädslan för en "post-västlig" världsordning

"Post-Truth, Post-West, Post-Order?" – ung: "Vad kommer efter sanningen, Västvärlden och ordningen?" – så lyder titeln på diskussionsdokumentet som avsåg att sätta tonen för årets säkerhetskonferens i München den 17-19 februari och beskriver träffande den hittills förhärskande nordatlantiska elitens rädsla för framtiden – för en världsordning som inte längre styrs av "Västvärlden" och dess "sanningar". "Vi kan stå inför en post-västlig tid, där icke-västliga aktörer utformar internationella angelägenheter, ofta parallellt eller till och med i strid med just de multilaterala ramar som utgjorde den liberala världsordningens grundval sedan 1945", säger konferensens ordförande Wolfgang Ischinger, i presentationen av rapporten.

Ironiskt nog är de västliga liberalernas retoriska paradgren just sanningen. "Vad är sanning?" frågade cyniskt redan Pontius Pilatus', och Hannah Ahrendt, 68-rörelsens pellarhelgon,

jublade till och med över att det inte fanns någon sanning alls. Och på denna traditiona har den nu så begrättna västliga världsordningens ledare alltid hållit i det förflutna, som avslöjandena om Saddam Husseins faktiskt icke-existerande massförstörelsevapen och Saudiarabiens sedan decennier mörklagda roll i internationell terrorism visat, och gör det än, som de lösryckta anklagelserna om ryska regeringens påstådda inblandning i amerikanska presidentvalet visar.

Lika relativt ska uppenbarligen även begreppet "ordning" förstås. Om Västvärldens politik verkligen haft ordning som mål, varför måste då säkerhetskonferensen så intensivt befatta sig med det kaos som skapats av västlig militärintervention och västerifrån styrda "färgglada revolutioner" som skapades i Somalia, Irak, Libyen, Ukraina, Jemen och många andra länder och sprider sig allt mer?

Eller menar Ischinger endast den liberala "marknadsordningen", som i grunden inte finns, då liberalernas uttalade mål ju är så oreglerad och oordnad frihandel för alla som möjligt – i alla fall för alla som inte fördrivs eller hålls borta från dessa marknader genom sanktioner eller påstådda frihandelsavtal, som det mot Kina riktade amerikansktledda stillahavsavtalet TPP?

Eller menas den samhällsordning i vilken en vackert ordnad och beständig hierarki består mellan "dem där uppe" och "dem där nere", enligt feodalt mönster?

Faktiskt kan en mot sina offer så orättvis världsordning som den nordatlantiska bara genomföras och i längden upprätthållas med våld eller hot om våld. Detta har denna världsordnings herrar också lyckats med de senaste decennierna sedan mordet på John F. Kennedy, så länge USA tjänade denna världsordning som polis – till den brittiska elitens glädje, där det sardoniska talet gick om "British brain and American brawn": Dvs att Politikens riktning bestämmer vi i Londons City och Washington är vår fogde.

Just därför är den antydda ändringen i Washington genom Trumps makttillträde så ödesdiger för det nordatlantiska imperiet: Utan den amerikanska muskeln som tvingar övriga världen att underkasta sig måste också imperiets brittiska hjärna begrava sina sista förhoppningar att fortsätta kunna påtvinga världen sin ordning.

Faktiskt pågår redan arbetet att skapa en ny världsordning av "icke-västliga" aktörer – särskilt av Ryssland och Kina och det är gott så. Med sina nya finansinstitut BRIKS Nya utvecklingsbank och Asiatiska infrastrukturinvesteringssbanken (AIIB) opererar de faktiskt redan parallellt med de av Västvärlden dominerade institutionerna Världsbanken och IMF, som paradoxalt nog använts för att se till att u-länderna inte utvecklas, och öppnar därmed hela kontinenterna – Afrika, Asien, Latinamerika – för 2000-talet. Detta skapar till och med för själva Västvärlden möjligheter att åter hitta ut ur den ekonomiska återvändsgränd som vår politik fört in oss i, genom att ansluta oss till nya paradigmet av samarbete för ömsesidig fördel ("Win-Win") i en "Ödesgemenskap för mänsklighetens gemensamma framtid", som Kinas president Xi kallar det.

I detta läge kan vi inte vänta på att Donald Trump eller någon annan västlig ledare ska agera. Det är upp till oss alla vad som händer. Den krigiska självmordskurs som Obama och Hillary Clinton förkroppsligade har förvisso avvärjts men den ekonomiska självmordskursen kvarstår tills Trumpadministrationen återinfört bankdelning. Imperiets rädsla är befogad men utan den ekonomiska reformen ligger makten fortfarande hos dem.

